

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șaptea)

11 aprilie 2013*

„Recurs — Concurență — Înțelegere — Piața italiană a achiziției și a primei procesări a tutunului brut — Plata amenzii de către codebitorul solidar — Interesul de a exercita acțiunea — Sarcina probei”

În cauza C-652/11 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 15 decembrie 2011,

Mindo Srl, în lichidare judiciară, cu sediul în Roma (Italia), reprezentată de G. Mastrantonio, de C. Osti și de A. Prastaro, avocați,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de N. Khan și de L. Malferrari, în calitate de agenți, asistați de F. Ruggeri Laderchi și de R. Nazzini, avocați, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din domnul G. Arestis, președinte de cameră, domnii J.-C. Bonichot și A. Arabadjiev (raportor), judecători,

avocat general: doamna V. Trstenjak,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 octombrie 2012,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Mindo Srl (denumită în continuare „Mindo”) solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 5 octombrie 2011, Mindo Srl/Comisia (T-19/06, Rep., p. II-6795), prin care s-a respins acțiunea sa având ca obiect anularea în parte și, în subsidiar, reformarea Deciziei

* Limba de procedură: engleza.

C(2005) 4012 final a Comisiei din 20 octombrie 2005 privind o procedură de aplicare a articolului 81 alineatul (1) [CE] (cazul COMP/C.38.281/B.2 – Tutun brut – Italia) (JO 2006, L 353, p. 45, denumită în continuare „decizia în litigiu”) și, în subsidiar, o cerere de reducere a cuantumului amenzii care i-a fost aplicată.

Istoricul cauzei și decizia în litigiu

- 2 Mindo este o societate italiană, în prezent aflată în lichidare judiciară, care are drept activitate principală prima procesare a tutunului brut. Inițial, aceasta era o întreprindere familială care a fost cumpărată în 1995 de o filială a Dimon Inc. În urma acestei achiziții, denumirea sa socială a devenit Dimon Italia Srl. La 30 septembrie 2004, părțile sale sociale au fost vândute către patru particulari care nu aveau nicio legătură cu grupul Dimon și denumirea sa socială a devenit Mindo. În luna mai 2005, Dimon Inc. a fuzionat cu Standard Commercial Corporation pentru a constitui o entitate nouă denumită Alliance One International Inc. (denumită în continuare „AOI”).
- 3 La 19 februarie 2002, Comisia Comunităților Europene a primit o cerere de imunitate în materie de amenzi din partea unuia dintre procesatorii de tutun brut din Italia, mai precis Deltafina SpA.
- 4 La 4 aprilie 2002, Comisia a primit din partea Mindo, care la acel moment se mai numea încă Dimon Italia Srl, o cerere de imunitate în materie de amenzi și, în subsidiar, o cerere de reducere a oricărei amenzi, precum și, la 8 aprilie 2002, anumite elemente de probă.
- 5 La 9 aprilie 2002, Comisia a confirmat primirea atât a cererii de imunitate în materie de amenzi formulate de Mindo, cât și a cererii de reducere a oricărei amenzi. Comisia a informat această societate că cererea sa de imunitate nu îndeplinește condițiile din Comunicarea Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului acestora în cazurile de înțelegere (JO 2002, C 45, p. 3).
- 6 La 20 octombrie 2005, Comisia a adoptat decizia în litigiu, în care a constatat că, în perioada cuprinsă între 1995 și începutul anului 2002, procesatorii de tutun brut din Italia vizați de decizia în litigiu, printre care și Mindo, au adoptat mai multe practici care constituie o încălcare unică și continuă a articolului 81 alineatul (1) CE.
- 7 Comisia a precizat printre altele că, având în vedere că grupul din care Mindo făcea parte pe perioada încălcării își încetase existența în urma fuziunii acestuia cu grupul Standard Commercial Corporation, AOI, în calitate de succesori legali ai acestor două grupuri, era destinatarul deciziei în litigiu. Mindo, în calitate de succesori legali ai Dimon Italia Srl, era de asemenea destinatarul acestei decizii.
- 8 Comisia a stabilit la 12,5 milioane de euro cuantumul de plecare al amenzii aplicate Mindo, pe care l-a majorat cu 25 % în temeiul caracterului foarte grav al încălcării și cu 60 % în temeiul duratei de șase ani și patru luni a încălcării. Ea a limitat răspunderea acestei societăți la 10 % din cifra sa de afaceri a celui mai recent exercițiu financiar. Comisia a admis cererea de reducere a amenzii formulată de Mindo și a redus cuantumul amenzii cu 50 % în temeiul cooperării. Astfel, Comisia a stabilit cuantumul final al amenzii care trebuie aplicată Mindo și AOI la 10 milioane de euro, AOI fiind răspunzătoare pentru plata acestui cuantum în totalitate, iar Mindo fiind răspunzătoare în solidar numai pentru 3,99 milioane de euro.
- 9 La 14 februarie 2006, AOI a plătit cuantumul integral al amenzii care a fost aplicată de Comisie acesteia și Mindo.
- 10 La 4 iulie 2006, Mindo a intrat în lichidare, fără ca aceasta să fi informat vreodată Tribunalul în acest sens.

- 11 Mindo a introdus la 5 martie 2007, în temeiul articolului 161 din Decretul regal nr. 267 din 16 martie 1942 privind reglementarea falimentului, a concordatului preventiv, a administrării controlate și a lichidării administrative forțate (regio decreto 16 marzo 1942, n. 267, recante disciplina del fallimento, del concordato preventivo, dell'amministrazione controllata e della liquidazione coatta amministrativa), cu modificările ulterioare (supliment ordinar la GURI nr. 81 din 6 aprilie 1942), o cerere de admitere în procedura concordatului preventiv cu transferul bunurilor în fața Tribunale ordinario di Roma, sezione fallimentare. Prin hotărârea din 27 noiembrie 2007, această instanță a omologat concordatul preventiv propus de Mindo.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 12 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 20 ianuarie 2006, Mindo a solicitat anularea în parte a deciziei în litigiu, precum și, în subsidiar, reducerea cuantumului amenzii aplicate Mindo și, în solidar, AOI.
- 13 În ședința organizată la 29 noiembrie 2010, întrucât luase cunoștință cu câteva zile înainte de faptul că recurenta intrase în lichidare judiciară începând din luna iulie 2006, Comisia a susținut în esență că aceasta din urmă își pierduse interesul de a exercita acțiunea. Așadar, Tribunalul a invitat Mindo să îi furnizeze orice informație și toate documentele pertinente cu privire la orice acord pe care aceasta l-ar fi încheiat cu AOI în ceea ce privește plata amenzii de către aceasta din urmă și posibilitatea de a introduce o acțiune în recuperarea unei părți din amenda plătită. Mindo a dat curs acestei cereri.
- 14 Prin scrisoarea din 30 martie 2011, AOI a răspuns la unele întrebări adresate de Tribunal, indicând în esență că nu introdusese încă o acțiune în recuperare împotriva Mindo, întrucât prefera să aștepte rezultatul procedurii în fața Tribunalului.
- 15 AOI a explicat mai întâi că, pentru inițierea unui asemenea demers, ar fi fost, după toate probabilitățile, obligată să solicite pronunțarea unei hotărâri și a unei somații de plată întemeiate pe această hotărâre și că, în cazul anulării în tot sau în parte a amenzii de către Tribunal, ar fi fost obligată să restituie Mindo suma rambursată cu dobânzile aferente, ceea ce ar fi făcut orice procedură dificilă, costisitoare și de lungă durată. În continuare, AOI a considerat că acțiunea sa nu era prescrisă și că nu s-ar prescrie înainte de încheierea procedurii din fața Tribunalului. În sfârșit, ea a subliniat că existența unei proceduri de concordat preventiv nu împiedica un creditor să sesizeze instanțele competente în vederea obținerii unei hotărâri declarative de drepturi împotriva debitorului care face obiectul procedurii respective și să solicite emiterea unei somații de plată de îndată ce s-ar pronunța hotărârea de omologare.
- 16 După examinarea împrejurărilor cauzei și în special a obiectului cererii, Tribunalul a concluzionat că Mindo nu făcuse dovada interesului său născut și actual de a continua procedura și a considerat că, în consecință, nu era necesar să se pronunțe cu privire la acțiunea acesteia.

Concluziile părților

- 17 Prin recursul formulat, Mindo solicită anularea în totalitate a hotărârii atacate, trimiterea cauzei la Tribunal spre rejudecare pe fond și obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.
- 18 Comisia solicită respingerea recursului și obligarea Mindo la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

- 19 În susținerea recursului, Mindo invocă două motive. Prin intermediul primului său motiv, Mindo susține în esență că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a calificat situația sa în mod inexact și a declarat, în consecință, că nu avea interesul de a exercita acțiunea. Al doilea motiv, formulat în subsidiar, este întemeiat pe o încălcare a dreptului la un proces echitabil al AOI și al Mindo.
- 20 Comisia susține că primul motiv de recurs este vădit neîntemeiat, iar cel de al doilea motiv este vădit nefondat.

Cu privire la admisibilitatea primului motiv

- 21 Potrivit unei jurisprudențe constante, rezultă din articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf CE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție al Uniunii Europene, precum și din articolul 168 alineatul (1) litera (d) și din articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al acesteia că un recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele juridice care susțin în mod concret această cerere (a se vedea Hotărârea din 6 martie 2001, Connolly/Comisia, C-274/99 P, Rec., p. I-1611, punctul 121, și Hotărârea din 24 ianuarie 2013, 3F/Comisia, C-646/11 P, punctul 51).
- 22 Trebuie arătat că Mindo a invocat erori de drept săvârșite de Tribunal identificând în mod suficient de precis elementele criticate din hotărârea atacată, în special punctul 87, și indicând motivele pentru care ea consideră că aceste elemente sunt afectate de astfel de erori.
- 23 Prin urmare, Comisia nu este îndreptățită să invoce inadmisibilitatea primului motiv.

Cu privire la fondul primului motiv

Argumentele părților

- 24 În primul rând, Mindo susține că, plătind quantumul integral al amenzii, AOI a devenit creditorul său în temeiul articolului 2055 al doilea paragraf și al articolului 1299 din Codul civil italian. Conform articolului 2946 din același cod, dreptul AOI de a solicita Mindo restituirea ar fi supus termenului de prescripție general de zece ani. Prin urmare, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare atunci când a considerat la punctul 85 și următoarele din hotărârea atacată că anularea sau reformarea deciziei în litigiu nu ar aduce niciun beneficiu Mindo, în măsura în care dreptul AOI de a solicita restituirea creanței sale ar lua naștere în ziua plății amenzii, iar termenul de prescripție a acțiunii de care dispune în acest sens ar fi de zece ani.
- 25 În al doilea rând, Mindo susține că Tribunalul a săvârșit o eroare reținând lipsa probei privind existența unei creanțe a AOI împotriva Mindo, precum și a unei posibilități sau a unei intenții a AOI de a introduce o acțiune în recuperarea acestei creanțe. Pe de o parte, Mindo ar fi dovedit existența datoriei sale față de AOI prin prezentarea unor probe cu privire la Decretul regal nr. 267 din 16 martie 1942 și dreptul efectiv de recuperare al AOI în răspunsul său la observațiile Comisiei cu privire la documente prezentate de Mindo la cererea Tribunalului. Pe de altă parte, ea nu ar fi fost ținută să demonstreze intenția AOI de a recupera creanța, ci numai dreptul său efectiv de a introduce o acțiune în acest scop.
- 26 În al treilea rând, Mindo arată că Tribunalul a apreciat în mod incorect sarcina probei bazându-se pentru a-și motiva hotărârea pe constatarea potrivit căreia „nu este exclus” ca AOI să își fi asumat plata părții din amendă care revine Mindo. Aceasta din urmă a precizat în ședință că această

constatare a Tribunalului însemna că ea nu avea niciun mijloc de a se apăra și constituia o răsturnare a sarcinii probei. Aprecierea globală de către Tribunal a lipsei interesului de a exercita acțiunea al Mindo s-ar întemeia pe considerații speculative cu privire la intenția AOI și la alte eventualități lipsite de relevanță.

- 27 În această privință, Comisia răspunde că partea din amendă care revine Mindo a fost plătită integral de AOI, care, la data pronunțării hotărârii atacate, nu introdusese încă o acțiune pentru restituirea acestei părți, și că între aceste două entități exista un acord secret, potrivit căruia AOI urma să își asume răspunderea pentru comportamentul anticoncurențial al Mindo.
- 28 Potrivit Comisiei, Tribunalul nu și-a întemeiat argumentarea pe considerații legate de dreptul italian, ci pe o serie de observații de fapt care sunt contrare afirmației potrivit căreia AOI avea dreptul să introducă o acțiune în recuperare împotriva Mindo. În această privință, Comisia a precizat în ședință că, în opinia sa, „într-o situație normală” și în lipsa oricărui alt aranjament, plata de către AOI a cuantumului amenzii care revine Mindo avea drept consecință, în conformitate cu dreptul italian în vigoare, nașterea unui drept al AOI de a exercita o acțiune împotriva Mindo pentru restituirea acestei sume, dar că Tribunalul, întemeindu-se pe probele depuse, considerase că probabil AOI și Mindo încheiaseră un acord, în temeiul căruia AOI nu mai avea dreptul să urmărească Mindo în acest scop.

Aprecierea Curții

- 29 Trebuie amintit că obligația de motivare a hotărârilor rezultă din articolul 36 din statutul Curții de Justiție, aplicabil Tribunalului în temeiul articolului 53 primul paragraf din același statut, și din articolul 81 din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea unei hotărâri a Tribunalului trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul acestuia, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile deciziei adoptate, iar Curții să își exercite controlul jurisdicțional (a se vedea Hotărârea din 19 decembrie 2012, *Mitteldeutsche Flughafen și Flughafen Leipzig-Halle/Comisia*, C-288/11 P, punctul 83 și jurisprudența citată).
- 30 Este necesar să se arate, în plus, că nemotivarea sau motivarea insuficientă ține de încălcarea normelor fundamentale de procedură și constituie un motiv de ordine publică ce trebuie invocat de instanța Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 martie 2000, *VBA/Florimex și alții*, C-265/97 P, Rec., p. I-2061, punctul 114, precum și Ordonanța din 7 decembrie 2011, *Deutsche Bahn/OAPI*, C-45/11 P, punctul 57).
- 31 Trebuie să se constate că mai multe concluzii deduse în hotărârea atacată sunt afectate de o astfel de motivare insuficientă.
- 32 În primul rând, trebuie amintit că, prin decizia în litigiu, Comisia a aplicat AOI și Mindo o amendă de 10 milioane de euro, precizând că Mindo este răspunzătoare în solidar pentru plata a 3,99 milioane de euro. Astfel cum Tribunalul a subliniat la punctul 82 din hotărârea atacată, AOI a plătit, la 14 februarie 2006, cuantumul integral al amenzii.
- 33 Tribunalul a constatat în mod întemeiat că, în conformitate cu articolul 2 din decizia în litigiu, Mindo este una dintre societățile destinate ale deciziei în litigiu și că este răspunzătoare în solidar pentru plata a 3,99 milioane de euro drept amendă.
- 34 La punctul 85 din hotărârea atacată, Tribunalul a afirmat că „anularea sau reformarea deciziei în litigiu în temeiul solicitat de [Mindó] nu i-ar aduce niciun beneficiu, din moment ce amenda care i-a fost aplicată a fost plătită deja integral de AOI, debitorul său solidar, și că aceasta din urmă [...] nu a introdus nicio acțiune împotriva sa în vederea obținerii restituirii unei părți din cuantumul amenzii

plătite, chiar dacă au trecut mai mult de cinci ani de la această plată”. Tribunalul a mai constatat la punctul 87 din hotărârea atacată că Mindo nu demonstrase corespunzător cerințelor legale că AOI deținea o creanță împotriva sa.

- 35 Mindo a arătat totuși în această privință în fața Tribunalului că plata de către AOI a întregii amenzi a dat naștere unei creanțe a AOI pentru a cărei plată Mindo putea fi răspunzătoare în calitate de debitoare solidară a unei părți din amenda aplicată de Comisie acestor două întreprinderi.
- 36 În plus, din răspunsurile Mindo la întrebările adresate de Tribunal la data de 6 ianuarie 2011 rezultă „că o parte ținută de o obligație în solidar poate să solicite celorlalți debitori solidari, după ce i-a plătit creditorului integral datoria, restituirea cuantumului datoriei plătite în numele acestora”. Pe de altă parte, din observațiile Comisiei cu privire la documentele depuse în temeiul articolului 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, din data de 21 februarie 2011, rezultă că părțile erau de acord că dreptul italian referitor la contribuția părților răspunzătoare în solidar pentru o creanță conferă AOI dreptul de a solicita Mindo să contribuie la plata amenzii.
- 37 Or, în pofida acestui argument, Tribunalul a afirmat că plata de către AOI a întregii amenzi nu era suficientă pentru a da naștere unei creanțe pentru a cărei plată Mindo putea să fie răspunzătoare în calitate de debitoare solidară a amenzii. Este necesar să se constate, în această privință, că Tribunalul a omis să motiveze această apreciere corespunzător cerințelor de drept.
- 38 Pe de altă parte, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 72 din hotărârea atacată și din înscrisurile din dosar, Mindo a ridicat în repetate rânduri în fața Tribunalului problema prescrierii dreptului de a exercita acțiunea al AOI și, în special, a invocat argumentul potrivit căruia AOI dispune, de la data la care a plătit integral cuantumul amenzii care fusese aplicată de Comisie acestor două societăți, de dreptul de a exercita o acțiune împotriva Mindo prin care să poată să îi solicite acesteia din urmă o contribuție pentru partea sa din amendă. Mindo a arătat că acest drept s-ar prescrie abia la 14 februarie 2016.
- 39 Or, Tribunalul s-a limitat să afirme în această privință că „au trecut mai mult de cinci ani” de la plata efectuată de AOI și că Mindo nu demonstrase corespunzător cerințelor legale că AOI „era încă în măsură” să recupereze această creanță, fără să verifice însă dacă dreptul AOI de a exercita acțiunea în cauză era sau nu era prescris, deși Mindo a invocat în fața lui dispozițiile de drept italian referitoare la prescrierea după zece ani a acțiunii codebitorului solidar și argumentele invocate în această privință erau prezentate în mod suficient de clar și precis pentru a permite Tribunalului să își precizeze poziția.
- 40 În aceste împrejurări, este necesar să se considere că Tribunalul nu putea, pentru motivul că AOI plătitese datoria Mindo, dar fără să explice în niciun mod de ce această plată nu era suficientă pentru a da naștere unei creanțe a AOI, să rețină, astfel cum a procedat la punctul 85 și, respectiv, la punctul 87 din hotărârea atacată, că anularea sau reformarea deciziei în litigiu nu ar aduce niciun beneficiu Mindo și că aceasta din urmă nu demonstrase corespunzător cerințelor legale că AOI deținea o creanță împotriva sa.
- 41 Din elementele precedente rezultă că, omițând astfel să răspundă la o parte principală din argumentarea Mindo, Tribunalul a încălcat obligația de motivare care îi revenea în temeiul articolului 36 din statutul Curții, aplicabil în privința sa în temeiul articolului 53 primul paragraf din același statut și al articolului 81 din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 42 În al doilea rând, la punctul 87 din hotărârea atacată, Tribunalul a afirmat că, presupunând chiar că AOI ar fi deținut o creanță împotriva Mindo, nici aceasta din urmă nu demonstrase corespunzător cerințelor legale că AOI era „încă în măsură” să își recupereze creanța.

- 43 Or, din cuprinsul punctului 71 din hotărârea atacată reiese că Mindo a susținut în fața Tribunalului că, în conformitate cu dreptul italian în vigoare, ea putea fi vizată în viitor de o acțiune în regres formulată de AOI. În răspunsul la întrebările adresate de Tribunal din data de 20 mai 2011, Mindo a explicat în mod special că, în conformitate cu dreptul italian, „titularii creanțelor născute anterior hotărârii”, cum ar fi AOI, pot introduce o acțiune în justiție împotriva Mindo, fie și după finalizarea executării concordatului preventiv, pentru a obține o somație de plată, respectându-se cotele și termenele stabilite în concordatul preventiv.
- 44 Prin urmare, pentru a răspunde la acest argument, Tribunalul nu putea să se limiteze să sublinieze, astfel cum a procedat la punctul 91 din hotărârea atacată, că Mindo nu furnizase nicio explicație cu privire la motivele pentru care a calificat AOI drept „creditor anterior” sau motivele pentru care aceasta din urmă nu a încercat să își prezinte creanța.
- 45 În plus, deși Mindo a susținut că AOI era încă în măsură să îi solicite creanța, Tribunalul nu a ținut seama de argumentul care era determinant în această privință pentru Mindo și potrivit căruia, astfel cum reieșea dintr-un răspuns la întrebările adresate de Tribunal la 8 iulie 2011, concordatul preventiv permitea întreprinderii aflate în încetare de plăți să își renegocieze datoria cu ansamblul creditorilor săi și să își continue astfel activitatea.
- 46 În consecință, motivarea furnizată de Tribunal în hotărârea atacată nu menționează în mod clar și neechivoc, astfel încât să permită în mod special Curții să își exercite controlul jurisdicțional, motivele pentru care a considerat că Mindo nu demonstrase corespunzător cerințelor legale că AOI era în măsură să își recupereze creanța și, în consecință, această motivare nu îndeplinește cerința amintită la punctul 29 din prezenta hotărâre.
- 47 În al treilea rând, Tribunalul a afirmat la punctul 87 din hotărârea atacată că, presupunând chiar că AOI ar fi deținut o creanță împotriva Mindo, nici aceasta din urmă nu demonstrase corespunzător cerințelor legale că AOI „avea intenția” de a-și recupera creanța.
- 48 Astfel, Tribunalul a solicitat Mindo să facă dovada intenției AOI de a-și recupera creanța. Această cerință rezultă de asemenea din cuprinsul punctului 91 din hotărârea atacată, în care Tribunalul a considerat că Mindo nu a furnizat nicio explicație cu privire la motivele pentru care AOI nici nu a încercat să își prezinte creanța în cadrul procedurii concordatului preventiv și nu s-a opus procedurii amintite, în pofida consecințelor pe care le putea avea o asemenea creanță asupra deciziei celorlalți creditori de a adera la oferta de concordat preventiv.
- 49 Or, din hotărârea atacată reiese că, prin scrisoarea din 30 martie 2011 și drept răspuns la întrebările adresate în scris de Tribunal, AOI a declarat că avea intenția de a formula o acțiune în recuperare împotriva Mindo, că acțiunea sa în recuperare nu se prescrisese încă și că aștepta în acest scop soluționarea litigiului pe fond. Prin urmare, trebuie să se constate că acest document nu a făcut obiectul unei aprecieri din partea Tribunalului.
- 50 Procedând astfel, Tribunalul a subordonat interesul de a exercita acțiunea al Mindo condiției ca aceasta să dovedească intenția unui terț de a introduce o acțiune în recuperarea creanței sale. În consecință, stabilind în privința Mindo sarcina unei probe imposibil de administrat pentru aceasta, în scopul de a-și demonstra interesul de a exercita acțiunea, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept.
- 51 Având în vedere ceea ce precedă, este necesar să se constate că concluzia dedusă de Tribunal la punctul 87 din hotărârea atacată este întemeiată pe o serie de indicii menționate la punctele 85 și 88-92 din această hotărâre, pe baza cărora Tribunalul a considerat la punctul 93 din hotărârea respectivă că „nu este exclus” ca AOI să își fi asumat plata părții din amendă care revine Mindo sau să fi renunțat să îi solicite restituirea acesteia.

- 52 De asemenea, din hotărârea atacată reiese că Tribunalul a invitat Mindo să îi furnizeze orice informație și toate documentele pertinente cu privire la orice acord pe care aceasta l-ar fi încheiat cu AOI în ceea ce privește plata amenzii de către aceasta din urmă și posibilitatea de a solicita restituirea unei părți din amenda plătită. Este necesar să se arate, în această privință, că Tribunalul însuși a constatat la punctul 92 din hotărârea atacată că documentele furnizate de Mindo drept răspuns la această solicitare nu conțin nicio garanție sau despăgubire în favoarea sa în ceea ce privește eventuala amendă pe care i-ar fi aplicat-o Comisia.
- 53 Expresia utilizată la punctul 93 din hotărârea atacată demonstrează caracterul neconcludent al indicilor respective și constatarea unei simple probabilități. Or, constatarea unei lipse a interesului de a exercita acțiunea al destinatarului unei decizii a Comisiei prin care i se aplică o amendă nu poate fi întemeiată pe simple supoziții, mai ales în cazul în care Tribunalul a omis să țină seama suficient de o serie de elemente invocate de Mindo și care erau de natură să pună într-o lumină diferită circumstanțele cauzei sau să demonstreze că AOI încă mai putea să introducă o acțiune în regres și să își recupereze, cel puțin, o parte din creanță.
- 54 Rezultă din tot ceea ce precedă că, având în vedere, pe de o parte, că aprecierea Tribunalului este motivată insuficient și, pe de altă parte, că a stabilit în privința Mindo sarcina unei probe imposibil de administrat pentru aceasta, Mindo este îndreptățită să susțină că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a declarat că nu a făcut dovada unui interes de a exercita acțiunea.
- 55 În consecință, fără să fie necesară examinarea celui de al doilea motiv, urmează ca recursul să fie admis și hotărârea atacată să fie anulată.
- 56 Potrivit articolului 61 primul paragraf din statutul Curții, aceasta poate, în cazul în care anulează hotărârea Tribunalului, fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată, fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia. În prezenta cauză, litigiul nu este în stare de judecată.
- 57 În consecință, se impune trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal și soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 5 octombrie 2011, Mindo/Comisia (T-19/06).**
- 2) **Trimite cauza spre rejudecare la Tribunalul Uniunii Europene.**
- 3) **Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.**

Semnături